

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 365. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529612424480/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

»Gud forbyde, at en slig Daad skulde plette Friedens Morgenrøde!« sagde Munken.

»*Clericus clericum non decimat*,« svarede Czernim, »det er udlagt, den ene Ravn hugger ikke Øjnene ud paa den anden, men hvor blev ellers Major Zeltner af?«

»Han sneg sig nu nylig ud af Porten,« sagde Salomon.

»Det var Skade, thi jeg er ret kjærlig sterat imod ham, ja jeg kunde falde ham om Halsen i Nat og kysse ham af lutter Taknemmelighed, blot fordi jeg veed, at jeg har Lov til at slaae ham ihjel i Morgen.«

»Hvad er det for et rødt Skiær hist paa Himlen?« spurgte pludselig Leontine. — Alle ilede til Vinduerne. »Det er et Skiær, som Maanen udsender efter sin Nedgang,« sagde En. — »Det er umuligt,« svarede en Anden, »thi Skiæret kommer jo fra Østen.« — »Det ligner et Nordlys,« sagde en Tredie. — »Den hellige Jomfru fri os, det er ildløs!« raabte Munken. — »Hvad!« sagde Czernim, »to Gange i Rad, det er altfor meget.« — »Det kommer fra Østen, hvor vort Huus ligger,« sagde Leontine. — »Spænd for!« raabte Adalbert, »vi ville see, om Munken har Ret.« — »Jeg følger dig, min Dreng,« sagde Czernim, »vil du være med, Broder Vincent?« — »Han maa med mig til Krakau,« gienmælede Bonaventura, »der kan han virke bedre for den gode Sag.«

Czernim, Leontine og Adalbert toge nu Afsked og kjoerte bort. De hoerte Klokkerne ringe i de Landsbyer, forbi hvilke de kjoerte. De pidskede stærkt paa Hestene, og i en halv Time tilbagelagde de Veien til S., og saae nu virkelig til deres Skræk, at det var Starostens Slot, der brændte. En Masse af Mennesker strømmede fra Staden derud, Taget stod alt i lys Lue, medens de nederste Vinduer kun gloede, og viste, at Ilden her endnu var indsluttet i

Værelserne. Lidt efter lidt kom ogsaa her de blodrøde Tunger frem udenfor, medens Røgen udbredte sit sorte Slør ovenover. Det var kun Hovedbygningen, hvori Ilden rasede, de mindre Bygninger i Nærheden derimod stode endnu uskadte, skøndt de, saavel som den gamle Borg i Baggrunden, vare røde af Ilden, ja endog Marken rundt om Slottet var stærkt oplyst af Gienskinnet. Det var blikstille, da Adalbert kom, men strax efter hævede Blæsten sig, og begyndte sin forfærdelige Leeg med Luerne, hvoraf tusinde Gnister opstege, og fore langt ud i Marken, medens Asken nedfaldt paa de Omstaaendes Klæder, ligesom flyvende Sneeflokker. Til Lykke har Vinden fra de andre Bygninger. Starosten stod rolig midt iblandt Mængden og uddeelte sine Befalinger. Alt forlænge siden havde han selv ladet anskaffe et Par Brandsprøiter, der frembragte en fortræffelig Virkning, hvorimod de Slukningsanstalter, der kom fra Staden S., næsten vare ubrugelige. Imidlertid hørte man Køer, der brølede, og Heste, der bevægede sig uroligt i Staldene, medens utallige Duer fløi høit i Luften, og omkredsede deres gamle Bolig, som de i Farens Øieblik ikke vilde forlade, ja Flammerne, der saa ofte ere sammenlignede med Slinger, udøvede ogsaa her den tiltrækkende Kraft, som enkelte Slinger skulle besidde, i det de strakte dem i Bugter mod de forskrækkede Dyr, der først i større, derpaa i mindre Kredse dreiede sig om dem, indtil de endelig med forbrændte Vinger nedsank i Dødens aabne Svælg. —

Leontine heftede sine Øine med Smerte paa disse Dyr, hvoraf de fleste vare vant til at tage deres Føde af hendes Haand. Adalbert ilede imidlertid til sin Fader, og tog efter hans Anviisning virksom Deel i Slukningen.

Pludselig hørte man en Hund, der tudede vildt i det